

2023.10.22

Köszöntés: Mik6,8 Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Istennel szemben.

Olvasmány: Préd 12

1 Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket! Préd 11,8-9 2 míg el nem sötétedik a nap világa meg a hold és a csillagok, és újra felhők nem érkeznek az eső után. 3 Akkor reszketni fognak a ház őrei, támolynak az erős férfiak; megállnak az őrlő lányok, mert kevesen vannak, és elhomályosulnak az ablakon kinézők. 4 Bezárulnak az utcára nyíló ajtók, elcsendesül a malom zúgása. Fölkelnek a madárszóra is, és elhalkul minden énekszó. 5 Még egy kis emelkedőtől is félnek, és ijedeznek az úton. A mandulafa kivirágzik, a sáska nehezen vonszolja magát, és mit sem ér a fűszer, mert elmegy az ember örök otthonába, és az utcán köröskörül siratók járnak. 6 Végül elszakad az ezüstkötél, összetörik az arany pohár, a korszó eltörik a forrásnál, és a kerék belezuhan a kútba. 7 A por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta. Zsolt 90,3; Zak 12,1 8 Igen nagy hiábavalóság – mondja a Prédikátor –, minden hiábavalóság! 9 Bölcs volt a Prédikátor, és azonfelül a népet is tanította ismeretre. Gondolkodott, kutatott, és sok példabeszédet szerzett. 1Kir 5,9-14 10 Igyekezett a Prédikátor arra, hogy értékes mondásokat találjon, és őszintén leírta az igaz mondásokat. 11 A bölcsök szavai olyanok, mint a tüskék, és azoknak gyűjteménye olyan, mint az egymás mellé levért cövekek, amelyek egy Pásztortól valók.

12 Ezeken felül, fiam, fogadd meg az intést: A sok könyv írásának nincs vége, és a sok gondolkodás elfárasztja a testet. 13 Mindezt hallva a végső tanulság ez: Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége! 5Móz 6,2; 10,12 14 Mert Isten megítél minden tettet,

minden titkolt dolgot, akár jó, akár rossz az. Préd 11,9; Róm 2,6; 2Kor 5,10;
Jel 20,12

Alapige: Mk 10,46-52 Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, Timeus fia ült az út mellett. 47 Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! 48 Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam! 49 Jézus megállt, és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot, és ezt mondták neki: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! 50 Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz. 51 Jézus megkérdezte tőle: Mit akarsz, mit tegyek veled? A vak ezt mondta: Mester, hogy újra lássak. 52 Jézus pedig így szólt hozzá: Menj el, a te hited megtartott téged. És azonnal visszanyerte látását, és követte őt az úton.

Az alapige és az olvasmány között van egy elég erős különbség. Az egyik egy bölcsélet, a zsidó bölcsességirodalomból, ahol a szerző hiábavalóságról, egy élet végi összefoglalás stílusában beszél. Mint egy öreg, aki már sokat megélt, s tanítja a fiatalabbat.

Hasznos és fontos tudás. Olyasmi, ami generációkon keresztül átadható és meg kell gondolni.

De az alapigénk egy gyógyítás története. Mégpedig olyan, ahol ez a Bartimeus meg akar gyógyulni, s ott van az út szélén. Külön hangsúlyos, hogy többször kiabál és szól: Dávid Fia Jézus könyörülj rajtam.

Ez több szempontból is érdekes. Egyrészt Dávid fiának hívja Jézust, mert a Messiásnak tartja. Akkoriban Izrael s a zsidóság nagyon várta a messiást. S azt tartották, hogy a Messiásnak, a megváltónak a Dávid házából kell jönnie. Ezért hívja Dávid fiának Jézust Bartimeus.

Másrésről nem kis akarat kell hozzá, hogy megszólítsa őt. Hiszen a tanítványok többen is rászólnak, hogy hallgasson.

Engem ez mindig megindít és elgondolkodtat. Hiszen a tanítványok biztos, hogy jó szándékkal viszonyulnak Jézushoz, próbálják őt védeni, hiszen mindig nagy tömegek veszik körül, de ugyanakkor nem veszik észre ennek az embernek a szükségét. Hogy ő szeretne meggyógyulni, Jézushoz fordulni.

Vajon a tanítványságban, a Krisztushoz tartozásban, hogy vagyunk ezzel mi, mai tanítványok? Segítjük a másikat Krisztushoz, vagy gátat képezünk, akadályozzuk az embereket, akiknek rá lenne szükségük?

Ez a kérdés persze több módon feltehető. Hiszen lehet, hogy amit egy elvárás, egy hagyomány krisztusinak tart az nem is az, s lehet, hogy adott helyzetben nem is olyan egyszerű egy jó döntést meghozni, vagy nem is olyan egyszerű, hogy milyen út vezet Krisztushoz.

Gyakran olvastam mostanság kritikákat pl. a magyarországi történelmi egyházakkal kapcsolatban, hogy nagyon sok hívet elvesztettek. A magyarországi református egyház is. Volt ugyanis egy népszámlálás múlt évben, s nagyon sokan azt mondták magukról, hogy nem tartoznák már ehhez vagy ahhoz a felekezethez.

Sok okot soroltak aztán azok, akik próbálták feldolgozni az adatokat: a politika túl közel került az egyházhoz, hiteltelen szolgálatok és egyház, öreg, régi struktúrák s még sorolhatnánk. Sok választ adtak erre sokan. Sok igazság is van ezekben a kritikákban.

Amivel csak azt akarom mondani, hogy néha érdemes meghallgatni a kritikát. Az építő kritikát mindenképpen. Azt, ami segít feltárni a problémákat, gondokat, és segít helyre tenni, hogy mi ment félre. Talán vezet egy ilyen út is Krisztushoz, hogy feltárjuk a gondokat a hátráltató tényezőket.

S ha már október vége van, akkor nem mehetünk el amellett, hogy valami ilyesmit próbált meg a reformáció is az Írás alapján.

De én abban biztos vagyok, hogy kell akarat hozzá. Akarat, hogy kibogozzuk, hogy megkeressük és fürkésszük hol is van ő, hogyan is tud hatni az életünkben.

Szóval kritikusan, s önkritikusan kérdéseket feltenni több mint hasznos. A keresztyénségben is.

De persze nagy kérdés az is, hogy mit akarunk. Bartimeus ezt el is mondja: látni szeretne. De ha mondjuk nekünk szegeződik a kérdés, akkor nekünk is meg kell fontolni. Mit akarunk? Akár egy választásnál is fontos kérdés ez, akár egy személyes döntésnél. Vagy a gyülekezeti életünkben is. Mit akarunk? Érdemes ezt a kérdést magunknak is feltenni.

Viszont hadd utaljak vissza az olvasmányra is, hiszen ott a bölcselet, a bölcsesség jön elő. S ez szintén egy fontos eleme az életnek. Hiszen kell akarat, meg kell kérdezni, hogy mit és merre is akar az ember, a keresztyénség, a gyülekezet, de kell ahhoz egy nagy-nagy adag bölcsesség, hogy erre tudjunk egy olyan választ adni, ami nemcsak hasznos, nemcsak jó, jövőképes, előre mutató, segít, hanem be is tölti azt a hivatást, ami a miénk.

Hogy tudni illik kövessük Krisztust, vagy ahogy az olvasmány fogalmaz: tartsuk meg Isten parancsolatait.

Nem mindig egyszerű ez, de adja meg az Örökkévaló, hogy legyen hozzá akaratunk, s legyen hozzá bölcsességünk, hogy így tehesünk. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László